

Abril, Broseta i el colpisme

En pocs dies la temperatura política a l'estat espanyol ha pujat molts graus. Especialment, per les revelacions de l'incommensurable Luis María Ansón sobre la conspiració d'un grup de periodistes que, borratxos de poder, de quart poder, van voler canviar el curs de la història utilitzant els mitjans de comunicació que dirigeixen o dirigien per erosionar el govern elegit per les urnes.

És difícil superar la perplexitat que produeix adonar-se que, a hores d'ara, encara hi ha gent que se sent cridada a salvar la pàtria a tota costa, diguen el que diguen les urnes, siga quin siga el paper que a cadascú li ha atorgat la societat. A les societats occidentals, el paper dels periodistes és garantir la informació, la transparència i la pluralitat. També la crítica. La lliure expressió de les idees, a través de la paraula i dels mitjans de comunicació. Perdre el món de vista i utilitzar aquests mitjans per a altres objectius és, o bé corrupció, o bé colpisme. Quina casualitat: colpisme periodístic quan fa disset anys de l'intent de colp d'estat del 23-F.

No han canviat tant les coses per a alguns en aquests disset anys. Sense anar més lluny, els excessos conspiratoris que ara s'han conegut dels Pedro J., d'Herrero i del penedit Ansón a Madrid són res al costat del que fa cada dia a València, des de fa anys, María Consuelo Reyna. La també excessiva María Consuelo Reyna, que entaula la seua croada particular perquè el destí dels valencians no se separe del camí que ella assenyalava. I ho fa fins a denigrar el diari que dirigeix, convertint-lo en un cas únic i insòlit a tot Europa: l'únic que gosa publicar dues pàgines de notes quasi andònimes cada dia, l'únic que és capaç d'avergonyir la societat a la qual diu servir utilitzant la mentida si és necessari, l'únic que imposa la seua veritat per damunt de tot, atemorint polítics elegits democràticament pels ciutadans i empresaris independents, amb la crítica més mancada

d'ètica, quan es tracta d'aconseguir els seus objectius i barrar el pas a la normalització democràtica. És trist, però és normal escoltar la frase "a València qui mana no és Eduardo Zaplana, és María Consuelo Reyna". Cap societat no mereix un càstig així. Ni tan sols la valenciana.

També ha volgut la casualitat que els dies de Fernando Abril Martorell hagen acabat ara, enmig de l'ambient enrarit pel colpisme periodístic. Abril Martorell, un polític nascut a Picassent i soterrat voluntàriament a Segòvia, que va tenir un paper clau en els governs de la transició i que va fer aportacions significatives en els primers temps de la democràcia. Però les va fer en dues velocitats. Com a polític electe, unes, i també com a lamentable però eficaç conspirador post-

franquista, unes altres. Des de Madrid, Abril es va veure capaç de manipular cínicament els símbols i la llengua del seu país natal i va ser artífex de l'aparició de l'anticatalanisme blaver, amb la col·laboració estreta, aquesta vegada des de València, del també traspasat Manuel Broseta i de la inevitable María Consuelo Reyna. I per fer-ho es va servir, com marquen els cànons de l'autèntica conspiració, tant dels mitjans que l'aparell de l'estat posava al

seu abast com a càrrec públic com dels mitjans de comunicació. "El catalanisme es un càncer que hay que extirpar", va proclamar sincerament.

Després de vint anys, encara perduren els efectes d'aquella conspiració –dirigida per Abril Martorell– en una part important de la ciutat de València. La fractura arriba fins al punt que les institucions del govern autonòmic, ara en mans de la dreta, desqualifiquen públicament la universitat i la posen al mateix nivell que qualsevol associació folclòrica a l'hora d'escoltar els arguments d'uns i altres per dictaminar sobre la llengua dels valencians. El balanç de tot això és ben clar, favorable fins al moment a la despersonalització del País Valencià. ■

“Després de vint anys, encara perduren els efectes d'aquella conspiració –dirigida per Abril Martorell– en una part important de la societat valenciana. Amb un balanç favorable a la despersonalització del País Valencià.”